

В тому, що у нашому місті нині функціонує агротехнічна академія, велика заслуга, певне, належить її першому директору Юрію Львовичу ГРІНЧАКУ.

Саме він першим очолював у 1932 році новостворений на базі технікуму завод-ВТУЗ імені ОДПУ. Сільському господарству були потрібні спеціалісти вищої кваліфікації, які могли б організувати ефективну роботу сільгосптехніки, до серійного випуску якої приступила наша вітчизняна промисловість. Саме таке завдання і було покладено на наш інститут.

Юрій Львович, який до цього працював у технікумі, був енергійною, підприємливою людиною. Він з великою відповідальністю взявся за формування викладацького колективу.

При інституті був машинобудівний завод і навчально-дослідне господарство, яке і допомагало вузу самому себе утримувати.

Студенти працювали на заводі ливарниками, токарями, майстрами, начальниками цехів тощо. За отримані прибутки інститут зміг придбати устаткування, організував навчальні лабораторії. Студентська їдальня забезпечувалась продуктами з усього.

А згодом розпочалося спорудження нового навчального корпусу. В урочистій обстановці Юрій Львович особисто заклавав перший камінь фундаменту, під який були закопані декілька металевих монет і записки у закупореній пляшці.

На жаль, не дуже довгим виявився життєвий шлях колишнього кавалериста громадянської війни. У 1937 році його звинуватили у шпionажі, оголосили "ворогом народу" і розстріляли. І лише через багато літ після смерті Сталіна Юрій Львович був реабілітований "за відсутністю складу злочину". Але життя вже не повернеш. Отож лишилась добра пам'ять про чудову людину і про все хороше, що вона зробила для становлення інституту.

Після Юрія Львовича Грінчака у лютому 1937 року завод ВТУЗ очолював Георгій Федорович ГУЛЛІВЕР. З 1939 року навчальний заклад став інститутом механізації сільського господарства з робітничим факультетом і учгоспом.

Під керівництвом Георгія Федоровича продовжувалось подальше розширення, становлення і розвиток вузу. Було завершено спорудження навчального корпусу № 1.

Великі організаторські здібності Г.Ф. Гуллівер виявив у 1941 році під час евакуації інституту до Ашхабаду. У 1942-1943 роках Георгій Федорович перебував у діючій армії і

громив фашистів на фронтах Великої Вітчизняної війни. Після демобілізації внаслідок поранення він повернувся до інституту і брав активну участь у його поверненні з Туркменії і відновленні навчального процесу.

КЕРМАНІЧІ НАШОЇ АЛЬМА-МАТЕР

У 1951 році в зв'язку з направленням на навчання до Київського державного університету Георгій Федорович був звільнений від обов'язків ректора.

З 1951 по 1962 рік біля керма нашого інституту знаходився Дмитро Васильович АБРАМЧЕВ. Прибув він до Мелітополя з Московського інституту механізації і електрифікації сільського господарства. У Мелітополі він став одним з фундаторів заснування при МІМСГу факультету електрифікації сільського господарства, спеціального дворічного факультету для керівників сільгосппідприємств, які мали середньо-технічну освіту, а також загальнотехнічного факультету з трирічним терміном навчання.

Під час його перебування на посаді ректора у 1954 році було розпочато опанування виділеної інституту території і будівництво піонерського табору та бази відпочинку на кирилівському узбережжі Азовського моря.

У 1962 році Дмитро Васильович з посади ректора пішов на пенсію.

Естафету керівництва інститутом у 1962 році з рук Д.В. Абрамчева прийняв Михайло Миколайович ЄМЕЛЬЯНОВ. Випускник МІМСГу 1937 року, доцент, кандидат технічних наук - він працював ректором до 1971 року.

В цей період продовжувалось подальше зміцнення матеріально-технічної бази інституту і удосконалення навчального процесу.

Велос будівництво піонерського табору і бази відпочинку у Кирилівці, було здано в експлуатацію 2 гуртожитки на 800 місць, два житлові будинки для співробітників, навчальний корпус кафедр ЕМТП, ремонту машин і механізмів тваринництва та спортивний комплекс.

У 1971 році після недовгої, але важкої хвороби Михайла Миколайовича не стало.

Кандидат технічних наук, професор, заслужений працівник вищої школи України, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора Ігор Сергійович СЕРИЙ очолював інститут з 1971 по 1987 роки.

За цей час наш вуз збагатився новим десятиповерховим навчальним корпусом № 2, студентським клубом, їдальнею, приміщенням для бібліотеки. Було здано в експлуатацію гуртожиток № 4, розширилась територія піонерського табору та бази відпочинку у Кирилівці, збудовано навчальний корпус військової кафедри, відкрито профілакторій для студентів.

Особливого розмаху у ці роки набула діяльність студентських механізованих загонів.

За успіхи, досягнуті у підготовці спеціалістів і розвитку науки, у 1982 році інститут було нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

У цьому теж вагома заслуга належить Ігорю Сергійовичу Серию.

У 1987 році на посаду ректора було обрано наймолодшого за всю історію інституту керівника - 33-річного Миколу Людевісовича КРИЖАЧКІВСЬКОГО. І ось уже 12 років він успішно несе на своїх плечах у такі непевні і нестабільні часи цю нелегку ношу.

Основною заслугою професора М.Л. Крижачківського є те, що він поряд з іншими добрими справами добився отримання інститутом статусу академії.

При новому ректорі у 1993 році на базі кафедри економіки і організації сільськогосподарського виробництва створено новий інженерно-економічний факультет, який відразу здобув велику популярність серед абітурієнтів багатьох областей України.

З ініціативи Миколи Людевісовича в Таврійській державній агротехнічній академії створено спеціалізовану вчену раду по захисту дисертацій з правом присвоєння звання кандидата наук.

Відбулися і структурні зміни. нині до складу академії входить і наш Мелітопольський технікум гідромеліорації та механізації сільського господарства.

Незважаючи на економічні труднощі, в академії продовжується капітальне будівництво. Так, на пах з колишнім трестом "Мелітопольводбуд" здано в експлуатацію два під'їзди багатоповерхового житлового будинку. Розпочато і ведеться будівництво нового навчального корпусу.

Одним словом, славні традиції, започатковані у свій час першим керівником Юрієм Львовичем Грінчаком, примножуються і знаходять свій новий розвиток.

В. СЕЛЕЗНЬОВ.